

Marts 2010: At rejse er at leve

Den lille havfrue deltager i EXPO 2010 Better City - Better Life og styrker således Danmarks identitet som ikonisk original i kopiernes land. Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse ønsker hende en god rejse.

At rejse er at leve, skrev H.C. Andersen. Han skrev også et eventyr om mig. Faktisk skrev han så billedligt om mig, at Edvard Eriksen og hans hustru Eline lod sig inspirere og skabte mig af bronze. Brygger Carl Jacobsen betalte regningen, og det blev efterfølgende besluttet, at jeg skulle sidde i Københavns Havn og således byde rejsende af søvejen velkommen til Hovedstaden.

I 1913 blev jeg derfor transporteret til havnen, og her har jeg siddet på min sten lige siden. Med få ydmygende afbrydelser – men hvorfor dvæle ved mørke episoder på en yndig solskinsdag?

Det er meget godt at sidde her i skulpene af havresternes mørkeblå vand og følge med i årstiderne og i historien. Jeg ser det hele her på min sten – tiden går, medens verden går forbi mig. Den store verden i al dens farverige mangfoldighed. Jeg glæder mig dagligt over, hvad jeg ser.

I starten blev jeg fotograferet og beundret lidt på afstand. Turisterne kom ikke så tæt på dengang – det var tidstypisk. Men med årene blev jeg en stadig vigtigere del af Danmarks identitet og et marketingredskab for mange ivrige sælgere af Danmark som turistland. Det katapulterede mig til rockstjerne-status. På lige fod med Mona Lisa i Frankrig og Frihedsgudinden i New York.

Som tiden er gået er turisterne kommet tættere på – nogle omklamrer mig ligefrem – indimellem har jeg lyst til at kommentere de ivrige hænder, men jeg vælger at gå i zen, når det sker. Vist koster det noget, ja vist koster det da noget. Men mest giver det stof til overvejelse. Hvis mennesker havde lidt mere indhold i deres eget liv, så havde de ikke behov for at komme så tæt på andres. At overskride de almindelige grænser, at slippe sin dannelse og sin respekt for andre er jo én prøvelse for alle. Som Madonna må føle det – som Michael Jackson følte det. Og alle andre rockstjerner, der ligesom jeg heftigt befamles psykisk og fysisk i det offentlige rum. Men i det mindste kan de gå hjem og lukke døren – her sidder jeg og tager imod 24-7.

Om natten i måneskinnet er jeg alene og kan samle mine tanker. For det meste.

En sen aften for snart en del fuldmåner siden stod en ung mand på fornuftig afstand og kiggede på mig. Indgående, ligesom Eriksen i sin tid – samme blik. Som om han ville læse tanker, jeg endog aldrig har haft. Månen lyste ned på os. 'Jeg tager dig med, sagde han bare. 'Du er mit hit, og jeg tager dig med til Shanghai. Ingen smalle steder – vi tager stenen og vandet med også. Du er Danmarks eneste super star, og du skal med som symbol for det gode liv, vi har i Danmark. Det bliver fantastisk'. Han nikkede helt glad og gik.

Som om vi allerede havde en aftale. Han og jeg.

Ser man det... ser man det. Som bekendt har jeg jo før ladet mig friste af unge mænd, så jeg var derfor ikke umiddelbart ved at falde ned af stenen af benovelse. Men i løbet af natten nåede jeg frem til ikke at lade tidligere tiders hændelser skygge for nutidens muligheder.

Så jeg tager med til Kina – hvor cool er det så lige? Og jeg får mine mørkeblå havrester og min egen sten med. Jeg deltager med stolthed i Expo 2010 som den ikoniske original i kopiernes land. En dansk super star med seriøs entourage.

Som da franskmændenes super star, ikonet Mona Lisa i december 1962 sejlede fra Paris til New York for at blive vist på Metropolitan Museum of Art. Det gik jeg gevaldigt op i. Mona Lisa rejste som et statsoverhoved med mængder sikkerhedsvagter og militær overvågning. Jeg glædede mig på hendes vegne over denne mulighed og fulgte enhver detalje på min sten. Sikken en oplevelse. Jacqueline Kennedy, amerikansk præsidentfrue, arrangerede denne internationale udveksling af kultur, respekt og tillid. Det var da pragtfuldt, synes jeg. Det synes også franskmændene og amerikanerne – såvel de kunstinteresserede som dem, der vogter pengekasen. Der var lange, lange køer af spændte mennesker ned ad 5th Avenue.

New York var på sine begejstrede tær – det kræver sin kvinde at få det til at ske. Det kræver et ikon.

Så langt om længe er det nu blevet min tur til at rejse. Jeg skal nu ud og se de steder, som alle turisterne kommer fra. De kommer hos os – vi rejser til dem. Vi byder hinanden velkommen i respekt for kulturforskelle og diversitet. Nogle har haler og nogle har fødder. Rejser giver mulighed for at gøre sig bekendt og bekvem med disse forfriskende forskelle. Det nye er berigende: nye tanker og initiativer gør livet sjovere. Der er jo i virkeligheden ikke så meget at være bange for. Tænker jeg. Her på min sten. Så nu vil jeg kaste mig ud i det.

I Shanghai vil jeg træde i karakter som dansk ikon – jeg skal være super meget på under hele verdensudstillingen. Jeg vil slå et slag med halen for dansk kreativt mandsmod, originalitet og genialitet. Jeg vil smile uudgrundeligt til kameraerne for at låne styrken fra min ikoniske status til mine velgøreres værdigrundlag.

Og så vil jeg glæde mig til at komme hjem igen – som man altid gør efter de store oplevelser ude i verden. Og på min sten i havnen vil jeg håbe på, at denne rejse sammen med min daglige indsats i øvrigt sikrer min sjæl udødelighed om to hundrede år.

At rejse er at leve.

Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse, marts 2010